

Во држава во која правдата треба да биде темел, денес сè почесто се слуша сомнеж наместо сигурност, разочарување наместо доверба. Зборовите на Христијан Мицкоски не се само политичка порака – тие се ехо на едно подлабоко прашање што одамна ја мачи Македонија: дали правдата важи за сите, или само за некои?

Кога премиерот бара од новиот јавен обвинител да отвори случаи што со години останаа во сенка – тоа не е обична институционална процедура. Тоа е повик да се оттурне прашина од едно време во кое многумина веруваа дека правдата е селективна, а вистината – прилагодлива.

Случајот со Катица Јанева претседател на СЈО не е само приказна за една личност. Тој е симбол на надежта што се претвори во разочарување. Од обвинителство кое требаше да биде столб на правдата, до афери што ја разнишаа вербата на граѓаните – патот беше краток, но последиците се долготрајни. Прашањето што денес се поставува не е

само „што се случи“, туку „дали ќе имаме храброст да го разбереме тоа до крај?“

И уште потешко прашање: како се судеа луѓе за тероризам? Врз кои докази? Под какви притисоци? Ако навистина постоеле изнудени изјави, ако вистината била жртвувана заради наратив – тогаш тоа не е само правен проблем. Тоа е морален пораз на системот. Тоа е рана што не се лекува со молк.

А паралелно со тоа – бонуси, привилегии, дополнителни примања. Во време кога граѓаните се борат со сметки, инфлација и неизвесност, сознанието дека некој во системот можеби профитирал додека други страдале, не е само неправда. Тоа е понижување.

Ова не е повик за одмазда. Ова е повик за одговорност.

Затоа што, како што предупреди Мицкоски – нема поголема слабост за една држава од корумпирани носители на одлуки. Кога тие што треба да ја чуваат државата, ќе почнат да ја користат – тогаш системот не паѓа однадвор. Тој се распаѓа однатре.

Македонија не смее да биде држава на привилегирани и разочарани. Не смее да биде место каде што правдата зависи од функцијата, од влијанието или од политичката припадност. Ако денес се премолчи – утре ќе стане правило.

Затоа ова е момент на избор.

Дали ќе имаме институции што ќе се осмелат да истражуваат без страв?

Дали ќе имаме обвинителство што ќе гони без калкулации?

Дали ќе имаме правда што нема да прави компромиси?

Или ќе продолжиме да живееме во тишина, додека неправдата зборува гласно?

Затоа што вистината е едноставна – правдата што доцни, не е правда.
А правдата што селектира – не е правда воопшто.